

РЕШЕНИЕ

№ 43367

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12686** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 и чл. 84, ал. 2, вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. Х., гражданин на С., подадена чрез адвокат Т. Л., против решение № 175Х/17.11.2025 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последващата му молба с вх. № КП-01-7758 от 03.11.2025 г. на ДАБ-МС не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят твърди, че оспорваното решение е издадено в противоречие с материалния закон, тъй като в случая са налице предпоставките за допускане на последващата молба по производство за предоставяне на международна закрила. Прави искане оспореното решение да бъде отменено и преписката да бъде изпратена на административния орган с указания за разглеждане на процесната последваща молба по общия ред. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л., която заявява, че извода за недостоверен документ интервюиращият орган е направил поради представената задочна заповед за арест, с неточен превод.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ-МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г., в представен по делото писмен отговор оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли оспорването.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първото искане за закрила на А. А. Х., гражданин на С., е от 31.07.2024 г. Чуждият гражданин е мотивирал първата си молба за международна закрила с войната в държавата си по произход. С решение № 11191/28.10.2024 г., председателят на ДАБ - МС е отказал на сирийския гражданин предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Жалбата му срещу цитираното решение е отхвърлена с решение по адм. дело № 1174/2024г. на Административен съд София - град, което е оставено в сила с решение по адм. дело № 1219/2025 г. по описа на Върховния административен съд.

С последваща молба с вх. № КП-01-7058 от 03.11.2025 г. чужденецът отново е сезирал органа с искане за закрила. Мотивирал е молбата си с факта, че след идването на новата власт в С. съществува реална опасност за живота му. Посочил е, че семейството му е успяло да се снабди с документ - задочна заповед за арест, която доказва верността на думите му. От представената пред органа задочна заповед за арест се установявало, че действително е заплашен от сегашните управляващи, защото е определен като привърженик на предния режим и е осъден без съд и присъда на десет години затвор.

Към молбата си е представил копие от задочната заповед за арест, на която се позовава

С решение № 175Х/17.11.2025 г., на интервюиращ орган при ДАБ - МС, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, последващата му молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

За да постанови решението си административният орган е направил превод на представения от А. А. Х. документ. Констатирал е, че от същия става ясно, че молителят е издирван политик, осъден на десет години затвор заради, последователите си от партията БААС, лоялността му към режима на А. и разпространението на слухове в сайтовете на социалните мрежи. Прието е че, този документ не може да бъде приет като достоверен, тъй като се установява, че е издаден в Х. 2025 г., но липсва един от основните атрибути на всеки документ - дата на издаване. Също така е представено копие, а не оригинал. Констатирал е, че се пораждат съмнения относно достоверността на заявените нови обстоятелства, което води до извода, че те са заявени с единствената цел да удостоверят обстоятелства, релевантни за допускането на последващата молба до производство за международна закрила.

Административният орган е обсъдил информацията в справка с вх. № МД-02-556/13.10.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС и е мотивирал извод, че молба с вх. № КП-01-7758/03.11.2025 г. на ДАБ при МС не следва да бъде допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението е връчено на 21.11.2025 г.

Като част от административната преписка е представена справка с вх. № МД-02-556/13.10.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С..

От ответника в съдебното производство е представена и актуална справка с вх. № МД-02-650/15.12.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С., както и състоянието на сигурността в района на Х..

Постъпило е писмо от 16.12.2025 г. от представителството на ВКБООН и позиция на ВКБООН относно връщане в Сирийската арабска република.

В откритото съдебно заседание съдът допусна назначението по делото преводач да прочете и да извърши превод на представената по преписката задочна заповед за арест. Същият след изчитане на заповедта изрично констатира, че в същата е отразена датата, на която е издадена, а именно 21.09.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол

административен акт, от надлежна страна - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 7-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 2 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решение № 175X/17.11.2025 г. е издадено от компетентен административен орган, а именно К. Б., младши експерт в Регистрационно приемателен център (РПЦ) - [населено място], определен за интервюиращ орган на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, със заповед № РД05 -286/13.04.2022 г. на председателя на ДАБ.

Решението е постановено в рамките на предметната компетентност на органа по чл. 76б от ЗУБ. Не са надхвърлени времевите граници – актът е постановен на 13.10.2025 г., 10 работни дни, след като органът е сезиран с последващата молба.

Оспореният административен акт отговаря на изискванията за форма, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.

Съгласно чл. 76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, органът преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Последната разпоредба регламентира, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. Разпоредбата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ определя 14-дневен срок от подаване на последващата молба, в който интервюиращият орган следва да се произнесе по молбата единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, като взема решение, с което допуска (т. 1) или не допуска (т. 2) молбата до производство за предоставяне на международна закрила.

В случая правилно с обжалваното решение е прието, че депозираната от чужденеца молба, представлява последваща молба за международна закрила, доколкото безспорно се установява, че преди депозирането ѝ е било налице придобило стабилитет решение на председателя ДАБ, с което е отказано на А. А. Х. да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът обаче намира, че от страна на интервюиращият орган е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

В решенията по дела С-297/17, С-318/17, С-319/17 и С-438/17 Съдът на ЕС приема, че член 33, § 2 от Директива 2013/32/ЕС изброява изчерпателно положенията, при които държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима. Съдът на ЕС сочи още, че целта на изброяването е да смекчи задължението на компетентната държава-членка, да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима. Според чл. 33, § 2, б. г) от Директивата, „молбата е недопустима, единствено ако е последваща, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това, дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила, по силата на Директива 2011/95/ЕС“.

В процесния случай наличието на такива „нови елементи или факти“ е обективно.

Освен изложеното, с решение на СЕС от 10.06.2021 г. по дело С-921/19 е прието, че чл. 40, § 2 от Директива 2013/32р чл. 4, § 2 от Директива 2011/95 не допускат национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“, по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка; от една страна преценката на представените в подкрепа на молба за международна закрила доказателства не може да варира в зависимост от това, дали става въпрос за първа, или за последваща молба, и от друга страна -

съответната държава-членка е длъжна да сътрудничи с кандидата за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена“.

Това в случая не е сторено, тъй като към молбата от 03.11.2025 г. са приложени документи – задочна заповед за арест, която както се установи е с дата 21.09.2025 г., която не е била представена преди това и нейната относимост към молбата за предоставяне на закрила не е съобразявана при издаването на предходното решение. Дължимата преценка за допустимост по смисъла на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ се състои в това, дали доказателствата са нови и дали обосновават наличие на нови обстоятелства, които не са обсъждани преди това и които са от съществено значение за личното му положение. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до това, дали е налице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

В тази връзка съдът съобрази и целта на производството по чл. 76б от ЗУБ, която е да се даде възможност за закрила на тези лица, които имат нови съществени данни или за страната по произход, или свързани с личното им положение – да получат своевременно разглеждане на тези заявени обстоятелства. Следва да се съобрази и че препращането на чл. 76б, ал. 1 е към чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ – а именно, когато лицето не представи никакви доказателства, каквато не е настоящата хипотеза. Наличието на неизследвани до момента факти за личното положение на чуждия гражданин налага изясняването им в рамките на лично интервю. Именно в хода на това разглеждане, на основание чл. 142, ал. 2 от АПК, административният орган следва да вземе предвид новите факти от значение за делото, които са осъществени след постановяване на обжалваното решение. След преценка на произхода и достоверността на представените доказателства, следва да бъде извършена и повторна задълбочена преценка относно наличието и основателността на опасенията на кандидата от преследване, като се отчете евентуалния произход на преследването, неговите причини, респективно дали то води до нарушаване на основни права на човека, и закрилата, която може да бъде получена от жалбоподателя от държавата му по произход. Допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон е довело и до необоснован правен извод, за недопустимост на подадената от жалбоподателя последваща молба за закрила.

На следващо място следва да се отбележи, че при издаване на оспорения акт интервюиращият орган при ДАБ е формирал мотиви по същество. Изследвана е автентичността и достоверността на представените доказателства, като е анализирана обстановката в страната по произход. В тази връзка трябва да се има предвид, че направената констатация, че представения документ е недостоверен, поради липсата на дата, се опроверга от извършения в съдебно заседание превод. Датата на която е издадена представената задочна заповед за арест е 21.09.2025 г. Ответникът макар да е счел, че не следва да допуска молбата до производство за международна закрила, фактически е разгледал същата по същество. По този начин органът е иззел компетентността на председателя на ДАБ, лишавайки страната от участие в същинското производство вкл. и от разглеждането на спора пред две съдебни инстанции. Допуснатото нарушение е съществено и се отразява върху законосъобразността на акта.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон, поради което следва да бъде отменен, а преписката изпратена за произнасяне по същество в производство за предоставяне на международна закрила по молбата на А. А. Х..

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК,

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 175X от 17.11.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

ИЗПРАЩА преписката на административният орган за произнасяне по същество по последваща молба с вх. № КП-01-7758 от 03.11.2025 г. на А. А. Х..

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

СЪДИЯ: